

माता आपण
 तिथे उनालो साहोत,
 जिथे यायला
 सापण भीत होतो.
 माता सापण गुहेसमोर,
 स्वच्छ सूर्यप्रकाशात नाही
 तर गुहेतच आहेत
 आणि अंधारात लाल डोळे
 चकाकत आहेत.
 आपण निरुचक भुखे आहेत
 भयान्या आणि थरकापाच्या क्षेत्रात
 माता तीक्ष्ण नखांच्या वंजां
 आपल्यावर पडण्याची धारती
 राहिलेली नाही.
 तीक्ष्ण नखे आपलीच
 गळ्यात खुपसली गेलेली आहेत

ही तीक्ष्ण नखे आपलीच आहेत
 तुझी आणि माझी
 माता कळलो आपण ऐकबेकांना
 आणि स्वतःला,
 अंधारात चकाकणारे लाल डोळे
 आपलेच आहेत, तुझे आणि माझे,
 आपणच घडवले आहे
 भय आणि थरकापाचे हे क्षेत्र.

कालनिर्णय

प्रकाशक, कलादिदर्शन, अमरावती
 रेखाचित्र
 कविता

: भालचंद्र कुवले
 : वंकाय सोनावणे
 : वसंत आबाजी ब्रह्मके